

РАН БОСИЛЕК ГОЛЕМАНКО

chitanka.info

Яхал беден Симо на черна кобилка в една гора гъста. Стигнал го по пътя богат Големанко. Той на бял кон яздел. Отдалече още Големанко викнал:

— Път дай, дрипав дриплю! Иначе ще стъпча и тебе, и тая черна буболечка!

— Чак толкова много недей се изтиря! — отговорил Симо. — Може да политнеш надолу с главата, та ще стане нужда Дриплю да те дига.

— Аз ли да политна? Докато си яхам такъв кон охранен, като теб ездачи с дръгливи кобили в джеба си ги слагам!

— Кой кого ще сложи, това се не знае. Но сега поспри се, да ти кажа нещо.

— Време нямам, глупчо, с тебе да се бавя. На пазар отивам, пари да спечеля от коня охранен. Но думай набързо какво ще ми кажеш.

Симо се престорил, че е поизплашен.

— И аз като тебе на пазар съм тръгнал. Искам да получа някоя парица за тая кобилка. Но сега се чудя как ще я опазя от стръвници мечки в тая гора страшна!

— Аз пък се не чудя! — рекъл Големанко. — С триста мечки мога без страх да се боря!

— Карай, тогаз карай! — махнал с ръка Симо. — Мечките натръшчай! Аз след теб ще мина.

— Ти какво? Боиш се! Ела с мен, страхливко! Аз като съм с тебе мечките стръвници отдалеч ще бягат!

— Но ти нали бързаш?

— Ех, нали сме хора, ще се позабавя.

— Виждам, харно виждам колко си безстрашен и колко милееш за бедни страхливци!

Още по-навътре навлезли в гората. Взело да се мръква. Беден Симо рекъл:

— Страх ме е да карам в тъмното нататък. Тук ще пренощувам. Ще наклада огън. Стръвниците мечки от огън се плашат. Но ти си безстрашен, отмини без мене.

— Дума да не става! Как ще те оставя!

Слезли от конете. Насъбрали съчки и огън наклали. Спокойно си легнал край огъня Симо.

— Ама ти ще спиш ли? — рекъл господарят.

— Ще си спя без грижа. Черната кобилка в тъмно се не вижда. Ти пази, защото мечките стръвници отдалеч ще видят бялото ти конче.

— Така ли?

— Така е.

— Да направим смяна — рекъл Големанко. — Ти ще вземеш, момче, моя кон охранен, пък аз ще получа черната кобилка.

— Нищо против нямам — отговорил Симо. — Откога желая бял кон да поюздя. Мой е вече конят, кобилката — твоя.

И той си задрямал. Страхлив Големанко го сбутал и викнал:

— Ставай, момко, ставай! Стръвниците мечки отдалеч ще видят бялото ти конче! Стани да го пазиш!

— И легнал го пазя. С едно око дремя, а с другото, байно, белия кон гледам. Отдалеч го виждам. Ти трябва да пазиш черната кобилка, че мъчно се вижда.

— Така ли?

— Така е.

— Вземи си тогава черната кобилка и ми върни коня.

— Току-тъй не може! Ще доплатиш още тридесет жълтици. Бял кон аз ти давам, а пък ти на мене — черна буболечка.

Броил господарят тридесет жълтици. Дал му Симо коня и пак си захъркал.

През туй време конят започнал да цвили. Господарят от страх цял се разтреперал.

— Майчице, отидох! Помощ, братко, помощ!

Симо се надигнал, сънливо попитал:

— От що се уплаши?

— Мечките пристигат.

— Колко са?

— Не зная.

— Като станат триста, тогаз ме повикай! С триста мечки можеш без страх да се бориш. С другите мецани аз ще се разправям.

Млъкнал Големанко. Цяла нощ треперал.

На сутринта рано другаря си дигнал. Яхнали конете. В града на пазара бързо ги продали. И пешком, доволни, тръгнали към село.

Вървели, вървели, Големанко рекъл:

— През мечата гора не ми се минава.

— Другият път, байно, много обикаля! — подсмихнал се Симо.

— От път се не плаша. Здрави крака имам. Гърбът ми не трябва.
На чужд гръб живея.

— А откъм ум как си?

— Имам си за трима.

— Да вървим тогава!

Вървели, вървели, Големанко рекъл:

— Хайде да се носим!

— Ти умори ли се? — попитал го Симо.

— Никак, но желая тебе да изпитам как на път издържаш.

— Добре. Ще те нося, докато завършиш най-дългата песен, що знаеш да пееш. После аз ще почна една моя песен, а ти ще ме носиш, докато я свърша.

— Съгласен съм, момко.

На гръб вдигнал Симо дебелия спътник. Той запял доволен. Песента щом свършил, снел го от гръб Симо, на свой ред го яхнал и запял игриво:

— Тра-ла-ла, тра-ла-ли! Тра-ла-ла, тра-ла-ли!

Пее и не спира. Дебел Големанко преплита краката и вика задъхан:

— Стига! Няма ли край тая пуста песен?

— Тя сега започва — отговаря Симо и пак продължава: — Тра-ла-ла, тра-ла-ли! Тра-ла-ла, тра-ла-ли!...

С крака подкосени крещи Големанко:

— Ох, ох! Няма ли край таз песен проклета!

— Не, умни другарю, тука е средата — отговаря Симо и все продължава: — Тра-ла-ла, тра-ла-ли!...

Дебел Големанко грохнал от умора, паднал напред пътя.

— Ох, умирам, момко! Твоето тра-ла-ла-ли на земята ме свали!

Весело отвърнал Симо:

— Тая песничка любима дава ум за деветима: който на чужд гръб живее, тая песен му се пее!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.